

2. Kiinteän omaisuuden hankintaa ja kaupungille kuuluvan tuollaisen omaisuuden luovutusta koskevat kysymykset.

Leppäsuon alueen lunastusoikeuden pakkolunastus. Valtioneuvoston helmikuun 2 p:nä tekemällään päätöksellä myönnettyä kaupungille luvan Osakeyhtiö M. G. Steniukselle kuuluvan Leppäsuon alueen hallinta- ja lunastusoikeuden pakkolunastamiseen ehdoin, että pakkolunastuksen toimeenpanoa koskeva anomus tehtiin ennen kuluvan vuoden loppua, kaupunginvaltuusto päätti¹⁾ kehoittaa rahatoimikamaria ryhtymään valtioneuvoston edellämainitusta päätöksestä mahdollisesti aiheutuviin toimenpiteisiin.

Korpaksen tilan osto. Kaupunginvaltuustolle osoitetussa kirjelmässä²⁾ rahatoimikamari ilmoitti antaneensa arvioida Helsingin pitäjässä Pikkuhuopalahden rannalla sijaitsevan Korpas-nimisen verotilan, jonka sen omistaja, herra E. Gärkman, oli tarjonnut kaupungin lunastettavaksi. Katselmusmiehet olivat arvioineet 28.8 ha käsittävän maa-alueen arvon 3,968,000 markaksi ja sillä olevain rakennusten arvon 575,000 markaksi. Tilan oston kaupungille tuottamasta hyödystä kamari lausui, että se sekä pohjoisessa että idässä osaksi rajoittui kaupungin omistamiin maihin ja maastonsa laadun sekä hyvien liikenneväylien läheisyyden vuoksi oli hyvin sopiva asutustarkoituksiin. Oli erittäin tärkeätä, että kaupungille alunperin oli mahdollista järjestellä tätä asutusta. Kyseellisen tilan erotti pitkin osaa sen itärajasta kaupungin omistamista maista kaksi aluetta, joista toinen oli valtionrautateiden, toinen Osakeyhtiö M. G. Steniuksen omistama. Edellisen alueen omistusoikeuden rahatoimikamari arveli kaupungin voivan vaikeudetta saada hankituksi itselleen, ja toisen alueen ostamisesta kamari oli keskustellut sen omistajan kanssa, joka kuitenkin vaati 1,010,000 markan hintaa 1.28 ha:sta vesijättömaata ja 8.82 ha:sta vesialuetta, jonka viimeksimainitun muodosti matala, kesäisin kaislikkoa kasvava ranta. Pitäen tätä hintaa kohtuuttomana kamari ehdotti, että kysymys edellä mainitun Osakeyhtiö M. G. Steniuksen omistaman alueen lunastamisesta toistaiseksi jätettäisiin sillessä.

Myöntyen rahatoimikamarin ehdotuksiin kaupunginvaltuusto päätti³⁾, että Helsingin pitäjän Pikkuhuopalahden kylässä sijaitseva Korpas-niminen verotila ynnä sillä olevat rakennukset ostettaisiin kaupungille 4,543,000 markan hinnasta sekä että mainittu kauppahinta suoritettaisiin käteisellä kauppakirjaa allekirjoitettaessa. Tarvittava rahamäärä osoitettaisiin ennakolta kaupungin kassasta ja merkittäisiin aikanaan vuoden 1929 menosääntöön.

Erinäisten Kulosaaren maa- ja vesialueiden sekä kahden sillan osto. Vuonna 1927 kaupunginvaltuusto asetti valiokunnan⁴⁾ valmistelemaan kysymystä liikenneväylän järjestämisestä Sörnäisten niemeltä Kulosaaren mantereelle sekä Herttoniemeen, ja tämä valiokunta antoi sittemmin pääasiassa seuraavansältöisen mietinnön⁵⁾: Herttoniemen ja Puodinkylän maa-alueiden edullinen hyväksikäyttö edellytti epäilemättä, että mainittujen alueiden tuli omata hyvät liikenneyhteydet. Rautatie olikin suunniteltu rakennettavaksi Oulunkylästä Viikin latokartanon kautta Herttoniemeen, ja lisäksi oli olemassa ehdotus leveän liikenne-

¹⁾ Valt. pöytäk. 22 p. helmik. 3 §; vrt. v:n 1927 kert. s. 15 ja seur. — ²⁾ Valt. pain. asiakirj. n:o 4. — ³⁾ Valt. pöytäk. 22 p. helmik. 10 §. — ⁴⁾ Ks. v:n 1927 kert. s. 185. — ⁵⁾ Valt. pain. asiakirj. n:o 9.

väylän rakentamisesta Hämeentieltä Vanhankaupunginlahden ympäri Herttoniemeen. Mutta sen lisäksi valiokunta katsoi olosuhteiden epäamättömästi vaativan suoranaista liikenneväylää, joka Sörnäisten kautta yhdistäisi kaupungin keskiosat mainittuihin alueihin, ja katsoi tämän väylän merkityksen niin suureksi, ettei sen mielestä Herttoniemen ja Puodinkylän rakennuttamista laisinkaan ollut suunniteltava, ennenkuin oltiin selvillä siitä, että näille uusille kaupunginalueille vievä suoranaisten liikenneväylä oli olemassa taikka millä ehdoilla se voitiin saada aikaan. Selvittääkseen, missä määrin kaupunki voi laskea saavansa avustusta muilta asianosaisilta siinä tapauksessa, että se otti rakentaakseen n. s. Herttoniemen bulevardin ja siten luodakseen suoranaisten liikenneväylän Sörnäisten niemeltä Herttoniemeen, valiokunta ryhtyi neuvotteluihin Brändön kunnan, osakeyhtiöitten Brändö villastad aktiebolag ja Brändö spårvägsaktiebolag sekä Raitiotie- ja omnibusosakeyhtiön edustajain kanssa. Etuvastakohdat osoittautuivat kuitenkin niin suuriksi, että yhteiselle pohjalle ei voitu päästä. Brändön kunnan edustajat suhtautuivat verraten välinpitämättömästi jokaiseen pääkaupungin taholta tehtyyn aloitteeseen. Samaten näytti se avustus, jonka Aktiebolaget Brändö villastad, Kulosaaren suurin maanomistaja, oli halukas tarjoamaan kaupungille mainitun liikenneväylän rakentamiseksi, liian mitättömältä eikä läheskään sitä tonttien arvonnousua vastaavalta, jonka yhtiö voi laskea saavansa vastaisen liikenneväylän varrella omistamistaan tonttimaista. Senvuoksi tällä pohjalla käydyt neuvottelut keskeytettiin ja valiokunta kääntyi Aktiebolaget Brändö villastad osakeyhtiön puoleen tiedustellen, suostuisiko yhtiö myymään Helsingin kaupungille määrätyn, Kulosaaren pohjoisosassa sijaitsevan osan omistamistaan maa-alueista sekä siihen rajoittuvan vesialueen. Valiokunnan tarkoituksena oli toisaalta hankkimalla kaupungille suurehkoja maa-alueita tehdä mahdolliseksi liikenneväylän rakentaminen, toisaalta odotettavissa olevan tonttien arvonnousun saaminen kaupungin hyödyksi ostamalla liikenneväylän varrella sijaitsevat tontit. Alueet, jotka valiokunta katsoi kaupungin tässä tarkoituksessa olevan ostettava, käsittivät 15.5 ha maa- ja 10.4 ha vesialueita. Yhtiö ei kuitenkaan pitänyt itselleen edullisena myydä osia maa-alueistaan, mutta ilmoitti suostuvansa 12,000,000 markan hinnasta myymään kaupungille kaikki omistamansa maa- ja vesialueet, joista edelliset käsittivät n. 223,000 m² Kivinokan niemellä mannermaalla, ja n. 516,000 m² Kulosaareissa sijaitsevia maita, siitä n. 42,000 m² tasoitettujen katujen varsilla sijaitsevia tontteja. Vesialue oli yhteensä n. 1,400,000 m² laajuinen. Samalla Osakeyhtiö Brändö spårvägsaktiebolag tarjosi kaupungille 4,000,000 markasta laitteensa ja muun omaisuutensa, ja molempien tarjousten ilmoitettiin olevan voimassa ainoastaan edellyttäen, että ne hyväksyttiin molemmat ja ennen huhtikuun päättymistä.

Asiaa perusteellisesti tutkittuaan valiokunta päätyi siihen tulokseen, että kaupunki voi hyväksyä Aktiebolaget Brändö villastad osakeyhtiön tarjouksen, koska vaadittu hinta vastasi todellisia arvoja ja kaupunki sitäpaitsi saisi vapaat kädet järjestääkseen Herttoniemeen vievän liikenneväylän edullisimmaksi katsomallaan tavalla. Mutkikkaammalta tuntui sitävastoin kysymys Kulosaaren raitiotie-osakeyhtiön omaisuuden lunastamisesta. Tämän yhtiön, jonka osakepääoma oli nimellisarvoltaan 2,000,000 markkaa, liikennetulos ei useaan vuoteen ollut sallinut osingonjakoa. Sen lisäksi oli otettava huomioon, että yhtiö oli sitoutunut, mikäli liikenne sitä vaati, jatkamaan raitiotietään Kulosaaren kartanon ja Herttoniemen väliselle rajalle asti, sekä sallimaan kaupungin yhdistää raitiotielinjansa mainittuun raitiotiehen ja harjoittaa yhdysliikennettä sen kanssa. Aktiebolaget Brändö villastad-osakeyhtiö oli

Brändö spårvägsaktiebolag-yhtiön pääosakkaana mennyt takuuseen tämän sitoumuksen täyttämisestä, joka ensi sijassa kyseelliselle raitiotieosakeyhtiölle, mutta myöskin huvilakaupunkiosakeyhtiölle merkitsi taloudellisesti hyvin rasittavaa velvoitusta. Jos kaupunki käyttäen hyväkseen asianomaisen yhtiön tekemää sitoumusta vaati raitiotielinjan jatkamista Herttoniemeen, oli ilmeistä että sen täyttäminen aiheuttaisi Brändö spårvägsaktiebolag-yhtiölle tuntuvia pääomamenoja ja lisäksi vuotuisia lisäkustannuksia siinä tapauksessa, että mainittu yhtiö liikennöisi kyseellistä Kulosaaren—Herttoniemen linjaa. Näin ollen tuntui luonnolliselta, että jos kaupunki luopui vaatimasta näiden yhtiön tekemien sitoumusten täyttämistä, tämän seikan myöskin tuli vaikuttaa myyntihintaan. Edelleen oli otettava huomioon, että tarjottuun omaisuuteen sisältyi kaksi siltää, jotka yhdistivät Sörnäisten niemen Kulosaaren ja tämän vuorostaan Kulosaaren mantereeseen. Sillat olivat tehdyt puusta ja niiden vuotuiset kunnossapitokustannukset nousivat tuntuviin summiin, minkä ohessa niiden eliniästä, jota ei voitu arvioida 16 vuotta pitemmäksi, oli jäljellä ainoastaan 7 vuotta. Nämä asianhaarat samoin kuin myös se seikka, että osakeyhtiö Brändö spårvägsaktiebolag oli sitoutunut liikenteen sitä vaatiessa leventämään Sörnäisten ja Kulosaaren välisen sillan aukkoa, vaikuttivat tietenkin siihen hintaan, jonka toisaalta yhtiö voi vaatia ja toisaalta kaupungin tuli maksaa näistä siltalaitteista. Oli kuitenkin myönnettävä, että kyseellisten siltain omistaminen, jotka eivät palvelleet ainoastaan raitiotieliikennettä, vaan olivat sangen tärkeät kaupungin ja sen itäpuolella olevan maaseudun väliselle liikenteelle yleensä, olisi kaupungille sangen tärkeitä, ja että ne kaupungin omistamina voisivat palvella laajempia tarkoituksia kuin oli mahdollista niiden ollessa liikenneyhtiön hallussa. Jos kaupunki ottaisi suorittaakseen siltain lunastushinnan sekä niiden vuotuiset kunnossapito- ja uudelleenrakentamiskustannukset, niin Raitiotie- ja omnibusosakeyhtiö todennäköisesti lunastaisi Brändö spårvägsaktiebolag-yhtiön liikkuvan kaluston ja muun omaisuuden ja olisi valmis suorittamaan siitä 2,000,000 markan kauppahinnan. Kaupungin suoritettavaksi jäisi silloin silloista 2,000,000 markan hinta. Nämä hinnat valiokunta katsoi kaupungin ja sen raitiotieosakeyhtiön voivan maksaa pelkäämättä maksaneensa liikaa.

Edellä mainittu maa- ja vesialueiden sekä siltain lunastaminen tekisi kaupungille mahdolliseksi suoranaisen ja mukavan liikenneväylän järjestämisen kaupungin keskiosista Sörnäisten ja Kulosaaren kautta Herttoniemeen; kaupunki saisi haltuunsa koko Vanhankaupunginlahden, josta varsinkin Kivinokkaa ympäröivä syvä vesialue oli arvokas; edelleen tulisivat Kruunuvuoren selän pohjoisosa ja Tuurholman selän läntisin osa yhdistetyiksi kaupungin satama-alueisiin. Kivinokan niemi liittyi suoranaisesti Kulosaaren tilan maihin ja sitä voitaisiin sopivasti käyttää hyväksi Herttoniemen alueen rakennuttamisen yhteydessä. Jos Herttoniemeen suunnitellut raidelaitteet vedettiin Kulosaaren tilan maille, oli niiden jatkaminen Kivinokalle luonnollisen kehityksen vaatima. Öljysatamaksi, vaihtoehtoisesti myös teollisuusalueeksi, Kivinokka olisi varsin sopiva, kuitenkin edellyttäen, että suora liikenneväylä Sörnäisistä oli käytettävissä. Kulosaaren alueet olisi valiokunnan käsityksen mukaan luovutettava osittain asutustarkoituksiin, osittain kaupan ja merenkulun yhteydessä oleviin tarkoituksiin. Tällainen olojen kehitys luonnollisesti jouduttaisi Brändön kunnan yhdistämistä pääkaupunkiin. Valiokunnan käsityksen mukaan tästä olisi Helsingille välillistä, vaikkakaan ei rahassa arvioitavaa hyötyä.

Rahatoimikamari lähetti valiokunnan mietinnön kaupunginvaltuustolle

samalla lausuen ¹⁾, että kamari samoin kuin valiokuntakin piti kyseellisten alueiden, sekä Kulosaarissa että mantereella sijaitsevien, samoin kuin niille vievien liikenneväyläin hankkimista kaupungille varsin edullisena. Kamari oli myöskin ottanut harkittavakseen, voisiko ja missä määrin mahdollinen uusi kaupungin- asemakaavalaki vaikuttaa siten, ettei kyseellinen hankinta tulisikaan kaupungille niin edulliseksi kuin valiokunta oli edellyttänyt, mutta tällöin pysynyt siinä käsityksessä, että vaikkakin uuden asemakaavalain nojalla olisi mahdollista järjestää asiat kaupungin erikoisetujen mukaisesti, tästä kaupungille aiheutuvat kustannukset nousisivat huomattaviin määriin ja edut siis tuntu- vasti pienenisivät, m. m. sen johdosta, että odotettavissa oleva kummallakin puolen ajateltua liikenneväylää sijaitsevien tonttien tuntuva arvonnousu näiden seikkojen takia tulisi maanomistajien eikä kaupungin hyväksi. Sen lisäksi liikennekysymys jäisi ratkaisematta, ellei kaupunki pakkolunastamalla hankkisi myös siltoja itselleen, mikä toimenpide kamarin käsityksen mukaan olisi taloudellisesti epäedullinen, jos se ylimalkaan olisi toteutettavissakaan. Kamari katsoi sen vuoksi, että miltä kannalta asian ottikin, vapaaehtoinen sopimus tulisi kaupungille edullisimmaksi ja tekisi asian lopullisen ratkaisun hallinnollisessakin suhteessa helpommaksi. Eräs seikka, jonka valiokunta oli sivuuttanut, koska sillä ei ollut katsottu olevan käytännöllistä, vaan lähinnä periaatteellista merkitystä, oli se, että Kulosaaresta myytyihin rantapalstoi- hin kuului 20 m levyinen vesialue. Tämä seikka ei kuitenkaan tuottanut kaupungille mainittavaa haittaa, koska rantatontit olivat yksityisten omis- tajain hallussa eikä kaupunki aikonut mihinkään tarkoitukseen käyttää niitä Kulosaaren rantaosia, jotka jo oli myyty.

Mitä maksuehtoihin tuli, myyjät vaativat 8 %:n koron maksamattomalle kauppasummalle, minkä vuoksi rahatoimikamarista näytti kaupungille edul- lisimmalta, että kauppasumma maksettiin käteisesti luovutuspäivänä, joksi sopivimmin oli määrättävä se ajankohta, jolloin valtuuston päätös oli saanut lainvoiman, asiakirjat oli tarkastettu ja kauppakirjat allekirjoitettu. Tämä merkitsi kuitenkin, että kamarin olisi pakko käyttää lyhytaikaista luottoa enemmän kuin kaupunginvaltuusto talousarviota järjesteltäessä oli valtuutta- nut kamarin hankkimaan.

Osakeyhtiöllä Brändö spårvägsaktiebolag oli kaksi toimilupaa, joista toisen senaatti oli myöntänyt heinäkuun 11 p:nä 1916 määräämättömäksi ajaksi, toisen kaupunki maaliskuun 16 p:nä 1910. Aktiebolaget Brändö villa- stad osakeyhtiön omaisuutta eivät rasittaneet mitkään muut kiinnitykset kuin Eteläsuomen voimaosakeyhtiölle erään sen voimajohtoa koskevan sopimuksen kestämisen vakuudeksi myönnetty. Edelleen kamari huomautti, että erinäiset Aktiebolaget Brändö villastad yhtiön ja Brändön kunnan välillä kesäkuun 2 p:nä 1922 tehtyyn kauppasopimukseen sisältyvät, vielä voimassa olevat sitoumukset siinä tapauksessa, että kyseellinen kauppa päätettiin, Brändön kunnan suostumuksella voitiin siirtää Helsingin kaupungille.

Sittenkin myöskin talousarviovaliokunta oli antanut lausuntonsa kysy- myksen raha-asiallisesta puolesta ja tällöin puoltanut tehtyjen tarjousten hyväksymistä, kaupunginvaltuusto päätti ²⁾

12,000,000 markan hinnasta ostaa Aktiebolaget Brändö villastad-yhtiöltä kaikki sen omistamat Kulosaarissa ja Kulosaaren mantereella sijaitsevat maaalueet samoin kuin myös kaikki sen omistamat vesialueet;

¹⁾ Valt. pain. asiakirj. n:o 9. — ²⁾ Valt. pöytäk. 25 p. huhtik. 10 §.

2,000,000 markan hinnasta lunastaa Brändö spårvägsaktiebolag-yhtiöltä Sörnäisten niemeltä Kulosaareen sekä Kulosaaresta Kulosaaren mantereelle vievien siltain omistusoikeuden;

että vastaanoton tuli tapahtua kauppakirjoja allekirjoitettaessa, jolloin myös kauppahinta käteisenä suoritettaisiin;

että ensiksi mainittu ostohinta, 12,000,000 markkaa, joka oli suoritettava ennakkona kaupunginkassasta, maksettaisiin lainavaroilla ja merkittäisiin vuoden 1929 menoarvioon;

että ostohinta, 2,000,000 markkaa, joka suoritettaisiin ennakkona kaupunginkassasta, maksettaisiin verotusvarjoilla, sekä että rahatoimikamari saisi tehtäväkseen vuoden 1929 talousarvioehdotusta laatiessaan esittää, mikä osa tästä määrästä oli otettava kyseelliseen menoarvioon; sekä

valtuuttaa rahatoimikamarin ottamaan lyhytaikaista luottoa 12,000,000 markkaa tai vastaavan määrän ulkomaisessa rahassa.

Erään Pakinkylän palstan osto. Kauppias G. Jankesin tarjottua kaupungin lunastettavaksi omistamansa Pakinkylän palstan Stenbacka n:o 2 sekä sillä olevat rakennukset, minkä omaisuuden arvon kaupungin yleisten töiden hallitus toimittamansa katselmuksen nojalla oli arvioinut 400,000 markaksi, kaupunginvaltuusto päätti ¹⁾ hyväksyä myyntitarjouksen. Kauppahinta vahvistettiin 400,000 markaksi ja maksettavaksi käteisesti kauppakirjaa allekirjoitettaessa, ja sen suorittamiseksi merkittäisiin määräraha vuoden 1929 menosääntöön. Rahatoimikamarille annettiin tehtäväksi ryhtyä tästä päätöksestä aiheutuviin toimenpiteisiin.

Erinäisten Helsingin pitäjän maa-alueiden osto. Rahatoimikamari ilmoitti, että palstanomistajat K. O. Suisto, A. Lith ja K. V. Elg olivat tarjonneet kaupungin lunastettavaksi omistamansa, Helsingin pitäjän Stensbölen yksinäisestä räällsitalosta erotetut palstat 3: 50 markan hinnasta m²:ltä, jolloin palstojen hinnaksi tulisi 204,250 markkaa, 103,700 markkaa ja 126,450 markkaa, minkä ohessa herrat Suisto ja Elg molemmat olivat pidättäneet itselleen tontti-alueen myydyksi tarjotulta alueelta. Kamari ehdotti, että kyseelliset, kaupungin omistamaan Brusaksen tilaan rajoittuvat alueet ostettaisiin, m. m. koska teiden rakentaminen kaupungin maille siten helpottuisi. Kaupan ehdoksi olisi kuitenkin määrättävä, että palstat luovutettiin kaupungille kaikista rasituksista vapaina. Kamarin esitykseen myöntyen kaupunginvaltuusto päätti ²⁾ ostaa edellä mainitut myytäväksi tarjotut palstat 434,400 markan kauppahinnasta.

Osakeyhtiö Stockmannin talojen osto. Rahatoimikamari ilmoitti ³⁾ käyneensä Aktiebolaget Stockmann osakeyhtiön kanssa neuvotteluja yhtiön omistamien I kaupunginosan korttelissa n:o 31 sijaitsevien Unioninkadun tontin n:o 5 ja Sofiankadun tonttien n:ot 2 ja 6 hankkimisesta kaupungille sekä neuvottelujen vieneen siihen tulokseen, että yhtiö oli tarjoutunut vuokraamaan kaupungille mainitut talot 1,295,000 markan vuosivuokrasta vuoden 1932 loppuun, jolloin yhtiö oli halukas 18,500,000 markasta myymään ne kaupungille m. m. ehdoin, että koko kauppahinta suoritettiin käteisesti kauppakirjaa allekirjoitettaessa. Kamari puolsi tämän tarjouksen hyväksymistä edellyttäen, että yhtiön ehdottamia luovutusehtoja jonkin verran muutettiin, ja perusteli käsitystään pääkohdittain seuraavasti:

Useiden vuosikymmenien kuluessa kaupunginhallinto oli määrätietoisesti pyrkinyt hankkimaan kaupungille niiden talojen omistusoikeuden, jotka

¹⁾ Valt. pyötäk. 31 p. lokak. 13 §. — ²⁾ S:n 12 p. jouluk. 12 §. — ³⁾ Valt. pain. asiakirj. n:o 18.

etelän puolelta rajoittivat Senaatintoria, tähdäten tällöin kahteen päämäärään: osin oli tärkeätä, että kaupunginhallinnolla oli oikeus määrätä torin eteläpuolella olevien rakennusten korkeus ja julkisivukäsittely, osin oli pyritty saamaan lisää tilaa vastaiselle kaupungintalolle, jonka sijoituksesta aikaisempina vuosina tuskin oli muuta kuin yksi mielipide vallalla. Tässä pyrkimyksessä oli onnistuttu sikäli, että kaupunki omisti kaikki kyseelliset tontit lukuunottamatta niitä, jotka olivat Osakeyhtiö Stockmannin hallussa. Kysymys viimeksimainittujenkin tonttien ostosta oli kuitenkin tullut päiväjärjestykseen yhtiön päätettyä ryhtyä ja osittain jo ryhdyttyäkin toteuttamaan uudisrakennusyritystä toisessa osassa kaupunkia. Jos kaupunginvaltuusto hyväksyi rahatoimikamarin tekemän, tonttien ostoa koskevan ehdotuksen, oli kaupungille siis mahdollista säilyttää torin rakennustaiteellinen ulkonäkö tai jos torin eteläpuolella olevia rakennuksia vastedes päätettiin muuttaa, toteuttaa yhtenäinen ja puhdastyylinen julkisivujen käsittely. Edelleen kamari halusi huomauttaa, että tosin oli vaikeata ennustaa, minne vastainen kaupungintalo kerran sijoitettaisiin, mutta että kaupungin omistamia Senaatin- ja Kauppatorien varrella sijaitsevia tonttialueita kuitenkin oli pidettävä mahdollisena paikkana, jonka sopivaisuutta ehdotettu tonttihankinta tuntuvasti lisäsi. Myöskin sitä vaikeata tilannetta, joka aiheutui kaupungin virastoja ja laitoksia haittaavasta huoneistotilan puutteesta, talonosto helpottaisi, ja kauan päiväjärjestyksessä ollut virastotalon rakennuskysymys voitaisiin siirtää tuonnemmaksi, koska suurinta osaa Stockmann osakeyhtiön talojen huoneistotilasta voitiin käyttää kunnan viranomaisten tarpeisiin. Myytäväksi tarjottujen tonttien pinta-ala oli yhteensä 2,115,626 m², joten määrätty hinta tekisi n. 8,750 markkaa m²:ltä tai, jos kaupunginarkkitehdin 7,800,000 markaksi laskema rakennusten arvo vähennettiin, n. 5,000 markkaa. Tätä hintaa kamari piti hyvin kohtuullisena. Kauppasopimusehdotuksen yksityiskohdista kamari tahtoi huomauttaa, että myyjälle oli tärkeätä, että kauppa päätettiin vasta tammikuun 1 p:nä 1933, ja että tähän pyyntöön suostuminen kamarin käsityksen mukaan ei tuottaisi kaupungille mitään haittaa eikä lisäkustannuksia. Sopimus edellytti kuitenkin, että kaupunki jo syyskuun 1 p:nä 1930 tai viimeistään tammikuun 1 p:nä 1931 sai talojen käyttöoikeuden ja oikeuden vuorostaan antaa niiden huoneistoja vuokralle, kuitenkin ehdoin, ettei niihin saanut sijoittaa Stockmann osakeyhtiön liiketoiminnan koskettellessa aloilla toimivia liikkeitä. Tällainen kaupungin käyttöoikeuden rajoitus oli kuitenkin kamarin käsityksen mukaan kaupungille aivan merkityksetön, mutta antaisi myyjälle takeen siitä, etteivät samanluontoiset liikeyritykset kahden lähimmän vuoden kuluessa yhtiön muutosta uuteen huoneistoonsa voineet kilpailutarkoituksessa vuokrata yhtiön siihenastisia liikehuoneistoja. Pyydetty vuokramaksu suoritettaisiin ennakolta vuokra-ajan alkaessa, mitä maksutapaa oli pidettävä korvauksena siitä, että yhtiö maksoi kiinteistöistä menevät verot, suoritti katujen y. m. puhtaanapitokustannukset sekä vastasi siitä, että talot olivat palovakuutetut samasta määrästä kuin sopimusta tehtäessä. Vuosivuokraa, jonka yhtiö oli arvioinut 7 %:ksi pyydetystä kauppahinnasta, kamari piti melko korkeana, ja oli sen vuoksi ryhtynyt yhtiön kanssa neuvotteluihin saadakseen vuokran lasketuksi alemman prosenttimäärän mukaisesti. Yhtiö olikin ilmoittanut siinä tapauksessa, että kaupunki vuokrasopimusta tehtäessä vakuutta vastaan myönsi yhtiölle kauppahintaa vastaavan alemmeporkkoisen lainan, suostuvansa hyväksymään vuosivuokraksi saman alemman prosenttimäärän kauppahinnasta. Kamarin mielestä ei pyydetyn luoton myöntäminen olisi kaupungille mahdotonta, vaikkakaan

mitään varmoja sitoumuksia tässä suhteessa tietenkään ei voitu antaa. Yhtiön lupaus otettiin kamarin sopimusehdotuksessa huomioon siinä muodossa, että vuokramäärä merkittiin enintään siksi, jonka yhtiö oli pyytänyt, mikä merkitsi, että se eräiden edellytysten vallitessa voitaisiin vahvistaa pienemmäksi.

Kaupunginvaltuusto hyväksyi ¹⁾ rahatoimikamarin ehdotuksen sen kailta osilta ja päätti

valtuuttaa kamarin Aktiebolaget Stockmann osakeyhtiöltä vuokraamaan yhtiön omistamat, I kaupunginosan korttelissa n:o 31 sijaitsevat yhteenrakennetut talot ja tontit n:o 5 Unioninkadun ja n:ot 2 ja 6 Sofiankadun varrella, lukien sen kuukauden 1 p:stä, joka lähinnä seuraa sitä, jona yhtiö on talot tyhjentänyt ja muuttanut tavarataloliikkeensä uuteen tavarataloonsa, vuoden 1932 loppuun, enintään 1,295,000 markan suuruisesta vuokrasta koko vuodelta ilman lämpöä, ja muuten seuraavin ehdoin:

a) vuokra-aika alkaa aikaisintaan 1 p:nä syyskuuta ja viimeistään 31 p:nä joulukuuta 1930;

b) ottaessaan talot haltuunsa kaupunki suorittaa ennakolta kahden vuoden vuokran, enintään 2,590,000 markkaa sekä vuokramäärästä mahdollisesti maksamatta olevan määrän 31 p:nä joulukuuta 1932;

c) huoneistot vastaanotetaan siinä kunnossa kuin ne luovutuksen tapahtuessa ovat, ja kaupunki oikeutetaan omalla kustannuksellaan suorittamaan niissä tarpeelliset korjaus- ja muutostyöt;

d) kaupunki sitoutuu olemaan vuokra-aikana luovuttamatta huoneistoja liikkeille, jotka suoranaisesti kilpailevat yhtiön kanssa jollakin sen edustamalla tavarataloalalla;

vuokra-ajan umpeen mennessä 1 p:nä tammikuuta 1933 ostaa edellä mainitut Unionin- ja Sofiankatujen varrella sijaitsevat kiinteistöt 18,500,000 markan hinnasta;

että koko kauppahinta suoritettaisiin käteisenä kauppakirjaa allekirjoitettaessa, kuitenkin vähentämällä siitä kiinteistöihin silloin kiinnitetyt velat sekä maksamattomat verot ja muut rasitukset;

että lopulliseen sopimukseen otettaisiin määräys, että ellei Aktiebolaget Stockmann osakeyhtiö noudattanut sopimusta yllämainittujen kiinteistöjen myymisestä, yhtiö oli velvollinen Helsingin kaupungin vaatimuksesta suorittamaan kaupungille sovinnaisakkona 5,000,000 markkaa; sekä

antaa rahatoimikamarille toimeksi ryhtyä tästä päätöksestä aiheutuviin toimenpiteisiin sekä aikanaan valtuustolle tehdä esityksen määrärahojen myöntämisestä edellä mainittuun tarkoitukseen.

Lapinlahdenkadun tontin n:o 4 ja Malminkadun tontin n:o 9 osto. Arkkitehti O. Kallion laatimaan ratapihaan rajoittuvan alueen kaupunginasemakaava-suunnitelmaan ²⁾ sisältyi 30 m levyinen liikenneväylä, joka suoranaisesti yhdistäisi Länsisataman ratapihaan ja Turuntiehen. Tämän suunnitelman toteuttaminen edellytti, että kaupunki hankki itselleen Lastenkodinkadun tontin n:o 1 b, Lapinlahdenkadun tontin n:o 10 ja Malminkadun tontin n:o 28 omistusoikeuden, minkä johdosta rahatoimikamari ryhtyi tätä tarkoittaviin neuvotteluihin tonttien omistajain kanssa, jotka vaativat niistä yhteensä n. 12,000,000 markan hinnan. Kamari piti kuitenkin tätä hintaa liian suurena ja kaupungille epäedullisena eikä myöskään pitänyt tarkoituksenmukaisena ryhtyä tässä tapauksessa soveltamaan pakkolunastusmenettelyä. Kamari

¹⁾ Valt. pöytäk. 13 p. kesäk. 22 §. — ²⁾ Ks. v:n 1925 kert. s. 4.

otti ¹⁾ niinmuodoin harkittavakseen, voitaisiinko kyseellinen epäilemättä välttämätön liikenneväylä sijoittaa toisin kuin arkkitehti Kallio oli ehdottanut. Kaupunginarkkitehdin kamarin kehoituksesta laatimasta suunnitelmasta kävikin ilmi, että kyseellinen liikenne sopivasti voitaisiin johtaa pitkin Ruoholahdenkatua, Malminrinnettä, Kampin-, Annan- ja Salomoninkatuja Heikin kadulle edellyttäen, että kolme ensiksimmäintä katua levennettiin 22 metriin. Tämä leventäminen ei tuottaisi mainittavia vaikeuksia, koska kaupunki omisti suuren osan ehdotetun liikenneväylän varrella olevista tonteista. Poikkeuksena olivat ainoastaan korttelin n:o 167 tontti n:o 21, kolme tonttia korttelissa n:o 166 sekä Malminkadun tontti n:o 9 ja Lapinlahdenkadun tontti n:o 4. Viidellä viimeksimainitulla näistä oli ainoastaan vaatimattomia puurakennuksia, ja kamari oletti, että korttelin n:o 166 omistajat luovuttaisivat kadunjärjestelyyn tarpeellisen tonttimaan korvaukseksi siitä rakennusoikeuden lisäyksestä, joka kadun leventämisen johdosta voitiin heille myöntää. Malmin- ja Lapinlahdenkatujen varrella olevat tontit olisi sensijaan lunastettava, ja niiden omistajat olivatkin ilmoittaneet suostuvansa luovuttamaan ne kaupungille, edellisen tontin 4,100,000 markan ja jälkimmäisen 1,800,000 markan kauppahinnasta, mitkä määrät oli suoritettava käteisesti vähentämällä kumpaiseenkin tonttiin kiinnitetyt velat, minkä ohessa Lapinlahdenkadun tontin n:o 4 omistaja oli pidättänyt itselleen oikeuden saada vuoden aikana kaupan päättämisestä vuokratta käyttää hyväkseen tontilla sijaitsevaa asuin- ja liikehuoneistoaan. Kamari alisti tämän myyntitarjouksen kaupunginvaltuuston hyväksyttäväksi ja huomautti, että kaupunki myöhemmin saisi osan kauppahinnoista korvatuksi myymällä ne osat tonttialaa, joita ei tarvittu kadun leventämiseen.

Rahatoimikamarin edellä lyhyesti selostettua esitystä ¹⁾ esiteltäessä kaupunginvaltuusto päätti ²⁾ 4,100,000 markan hinnasta ostaa IV kaupunginosan korttelissa n:o 154 sijaitsevan Malminkadun tontin n:o 9 sillä olevine rakennuksineen; 1,800,000 markan hinnasta ostaa IV kaupunginosan korttelissa n:o 154 sijaitsevan Lapinlahdenkadun tontin n:o 4 sillä olevine rakennuksineen; merkitä edellä mainitut määrät vuoden 1929 talousarvioon; sekä antaa rahatoimikamarille tehtäväksi laatia tarpeelliset kauppakirjat ottaen huomioon myyjäin määräämät ehdot ja kauppakirjoja allekirjoitettaessa käteisesti maksaa ne osat kauppahinnoista, jotka eivät tulleet suoritetuiksi kaupungin ottaessa vastatakseen taloihin kiinnitetyistä veloista.

Ehdotus tonttien ostamisesta Länsisataman liikenneväylää varten. Kaupunginvaltuustolle annettussa perustellussa esityksessä ³⁾ rahatoimikamari ehdotti, että valtuusto tehdäkseen mahdolliseksi arkkitehti O. Kallion suunnitelman ⁴⁾ mukaisen liikenneväylän rakentamisen ratapihan ja Länsisataman välille päättäisi 4,543,604:39 markan hinnasta ostaa Työväen rakennus- ja asunto-osakeyhtiö Tyynelältä IV kaupunginosan korttelissa n:o 154 sijaitsevan Malminkadun tontin n:o 28; 4,185,000 markan hinnasta lunastaa arkkitehti S. Kuhlefeltilta kaikki Fastighetsaktiebolaget Lappviksgatan 17 nimisen yhtiön osakkeet, joka yhtiö omisti IV kaupunginosan korttelissa n:o 154 Lapinlahdenkadun varrella sijaitsevan tontin n:o 10; 3,000,000 markan hinnasta lunastaa filosofianmaisteri L. Lindelöfiltä kaikki Helsingfors fastighetsaktiebolag nimisen yhtiön osakkeet, joka yhtiö omisti IV kaupunginosan

¹⁾ Valt. pain. asiakirj. n:o 27. — ²⁾ Valt. pöytäk. 31 p. lokak. 23 §. — ³⁾ Valt. pain. asiakirj. n:o 37. — ⁴⁾ Ks. v:n 1925 kert. s. 4, v:n 1926 kert. s. 224 ja tätä kert. s. 16.

korttelissa n:o 166 Lastenkodinkadun varrella sijaitsevan tontin n:o 1 b; merkitä edellä mainitut määrät vuoden 1929 menosääntöön; sekä antaa rahatoimikamarille tehtäväksi ryhtyä kaikkiin tästä päätöksestä johtuviin toimenpiteisiin.

Kaupunginvaltuusto päätti ¹⁾ kuitenkin palauttaa asian rahatoimikamariin edelleen valmisteltavaksi.

Evätty anomus saada lunastaa tontti. Kaupunginvaltuusto epäsi ²⁾ filosofiantohtori J. Jänneksen anomuksen saada huutokaupatta lunastaa XIV kaupunginosan korttelissa n:o 505 sijaitsevan Nordenskiöldinkadun tontin n:o 3, joka vastasi herra Jännekselle vuokrattua Humaliston ent. huvila-alueen n:o 4 osaa.

Evätty anomus saada lunastaa eräs Pukinmäen alue. Palstatilallinen A. Tilly uudisti anomuksensa, että hänet oikeutettaisiin lunastamaan eräs omistamansa Pukinmäen palstan viereinen pienehkö alue, jolle hän oli rakennuttanut erinäisiä ulkokuonerakennuksia uskoen omistavansa kyseellisen maan, mutta kaupunginvaltuusto päätti ³⁾ ainoastaan pysyä aikaisemmassa epävässä päätöksessään ⁴⁾.

Tonttipaikan luovuttaminen sairaalalle. Kaupunginvaltuusto valtuutti ⁵⁾ rahatoimikamarin lääketieteentohtori T. Länsimäelle tai hänen perustamalleen yhtiölle myymään XIV kaupunginosan korttelissa n:o 517 sijaitsevat Espoonkadun tontit n:ot 4 ja 6 naistautisairaalan rakennuspaikaksi sekä vahvisti näiden tonttien kauppahinnan 600,000 markaksi, mistä määrästä 450,000 markkaa saisi jäädä korottomaksi lainaksi niin kauan kuin tontteja käytettiin yksinomaan sairaalataroituksiin, mihin sisällytettiin lääketieteentohtori Länsimäen asunto, mutta oli päinvastaisessa tapauksessa heti maksettava kaupunginkassaan. Rahatoimikamarille annettiin tehtäväksi antaa ehdotus kyseellisen päätöksen aiheuttamaksi asemakaavan muutokseksi.

Tonttipaikkain luovuttaminen koulutarkoituksiin. Kaupunginvaltuuston osoitettua ⁶⁾ XIII kaupungin osan korttelissa n:o 418 sijaitsevan Runeberginkadun tontin n:o 23 ruotsinkielisen tyttökoulun paikaksi opetusministeriö oli huomauttanut, että tarjottu tontti kallioisen maaperänsä takia huonosti soveltui koulutarkoituksiin sekä että ministeriö oli halukas vaihtamaan sen kaupungin yleisten töiden hallituksen ehdottamiin XIII kaupunginosan korttelissa n:o 419 oleviin tontteihin n:ot 2, 4, 6 ja 11, edellyttäen kuitenkin, että tämän tonttialueen läntinen, saman korttelin tonttia n:o 26 vastaan oleva raja siirrettiin 5 m länteenpäin. Tämän johdosta kaupunginvaltuusto päätti ⁷⁾ siinä tapauksessa, että valtio palautti kaupungin vapaasti käytettäväksi korttelissa n:o 418 sijaitsevan Runeberginkadun tontin n:o 23, 8,000,000 markan hinnasta ja muuten samoin ehdoin, mitkä määrättiin Runeberginkadun tonttia n:o 23 myytäessä, luovuttaa ja myydä valtiolle korttelin n:o 419 tontit n:ot 2, 4, 6 ja 11 muutettuina litt. B:llä merkityn piirustuksen tarkemmin osoittamalla tavalla; sekä 5,000,000 markan hinnasta ja muuten edellä mainituin ehdoin luovuttaa ja myydä valtiolle poikakoulun paikaksi XIII kaupunginosan korttelissa n:o 419 Arkadiankadun varrella sijaitsevan tontin n:o 26, jonka myynti periaatteellisesti oli päätetty ⁸⁾ jo vuonna 1927. Rahatoimikamarille annettiin tehtäväksi ryhtyä kaikkiin edellämainituista päätöksistä johtuviin toimenpiteisiin.

¹⁾ Valt. pöytäk. 12 p. jouluk. 11 §. — ²⁾ S:n 12 p. jouluk. 36 §. — ³⁾ S:n 21 p. maalisk. 11 §. — ⁴⁾ Ks. v:n 1927 kert. s. 24. — ⁵⁾ Rkmin pöytäk. 25 p. huhtik. 12 §. — ⁶⁾ Ks. v:n 1923 kert. s. 26. — ⁷⁾ Valt. pöytäk. 5 p. syysk. 35 §. — ⁸⁾ Ks. v:n 1927 kert. s. 27.

Tonttipaikan luovuttaminen ammattienedistämislaitokselle. Ammattienedistämislaitossäätiö, joka halusi rakennuttaa laitokselle oman talon, oli kääntynyt rahatoimikamarin puoleen anoen, että kaupunki luovuttaisi sitä varten sopivan tonttipaikan. Tämän johdosta kamarin valitsemat edustajat olivat neuvottelleet laitoksen hallituksen edustajain kanssa ja tällöin tulleet yksimielisiksi siitä, että XIV kaupunginosan korttelin n:o 463 tontti n:o 28 oli sopiva mainittuun tarkoitukseen edellyttäen, että Töölönkatu tasoitettiin tämän korttelin kohdalta ja kadulta tonteille n:ot 28 ja 30 rakennettiin katupenger. Kamari esitti tämän jälkeen kaupunginvaltuustolle, että ehdotettu tontti luovutettaisiin säätiölle, ja kaupunginvaltuusto päätti ¹⁾ tähän myöntyen

luovuttaa Ammattienedistämislaitossäätiölle XIV kaupunginosan korttelissa n:o 463 sijaitsevan Töölönkadun tontin n:o 28 2,600,000 markan kauppahinnasta, joka saisi jäädä korottomaksi lainaksi kaupunginkassaan niin kauan kuin tonttia käytettiin laitoksen tarpeisiin ehdoin, että tontille rakennettaessa noudatettiin sille vahvistettua julkisivukaaviota, että julkisivu rakennettiin täyteen korkeuteensa sekä että säätiö suoritti tontin alueelle tulevan edellä mainitun katupenkeren osan aiheuttamat kustannukset, jotka arvioitiin 60,000 markaksi, jota vastoin kaupunki kustantaisi tontin ulkopuolelle jäävän osan katupengertä sekä kiviportaiden rakentamisen Töölönkadulta penkerelle. Rahatoimikamarille annettiin tehtäväksi ryhtyä tästä päätöksestä johtuviin toimenpiteisiin.

Tonttipaikan luovuttaminen Kansalaiskorkeakoululle. XI kaupunginosan korttelissa n:o 345 Franzéninkadun varrella sijaitseva tontti n:o 13 luovutettiin ²⁾ Kansalaiskorkeakoululle, joka aikoi sille rakennuttaa koulurakennuksen. Tontin kauppahinta vahvistettiin 1,000,000 markaksi ja sai jäädä korottomaksi lainaksi niin kauan kuin tonttia käytettiin mainitun korkeakoulun tarpeisiin, mutta erääntyisi maksettavaksi koulun lopettaessa siellä toimintansa sekä ellei tontille viiden vuoden kuluessa sen luovuttamisesta ollut rakennettu kyseelliseen tarkoitukseen käytettävää rakennusta.

Juho ja M. Lallukan taiteilijakoti. Juho ja M. Lallukan taiteilijakodin säätiön hallitus anoi, että kaupunki luovuttaisi säätiölle XIV kaupunginosan korttelin n:o 463 tontin n:o 28 pohjoisosan, johon säätiö sen jälkeen rakennuttaisi kauppaneuvos Lallukan ja hänen puolisonsa testamentissa edellytetyn taiteilijakotirakennuksen. Tästä esityksestä antamassaan lausunnossa rahatoimikamari huomautti, että anottu tontti Töölönatorin varrella sijaitsevana olisi varattava jollekin julkiselle rakennukselle, joka tyydyttäisi yleisempää tarkoitusta kuin nyt kyseessä oleva, ja kaupunginvaltuusto päättikin ³⁾ evätä hallituksen anomuksen, mikäli se koski korttelin n:o 463 tonttia n:o 28. Samalla valtuusto kuitenkin päätti ³⁾

luovuttaa Juho ja M. Lallukan taiteilijakodin säätiölle 1,680 m² laajuisen tontin XIII kaupunginosan korttelista n:o 448 Apollonkadun ja Etel. Hesperiankadun väliltä 3,500,000 markan hinnasta ja muuten ehdoin, että kauppahinta sai jäädä korottomaksi lainaksi kaupunginkassaan niin kauan kuin säätiön suunnittelemaa laitosta ylläpidettiin tontilla; että rakennus tehtiin nelikerroksiseksi Apollonkadun ja kuusikerroksiseksi Etel. Hesperiankadun puolelta sekä että julkisivupiirustusten tarkastustoimikunta hyväksyi sekä kadun- että pihanpuoleiset julkisivut; sekä

antaa rahatoimikamarille tehtäväksi laadittaa ehdotuksen päätöksestä aiheutuvaksi asemakaavanmuutokseksi, jonka tuli käsittää myöskin Etel. Hesperiankadulla korttelin n:o 448 kohdalla olevan katukorokkeen poistaminen⁴⁾.

¹⁾ Valt. pöytäk. 5 p. syysk. 61 §. — ²⁾ S:n 28 p. marrask. 22 §. — ³⁾ S:n 13 p. kesäk. 31 §; vrt. v:n 1926 kert. s. 13. — ⁴⁾ Ks. tätä kert. s. 6.

Suomen kirjailijaliiton ja Suomen näytelmäkirjailijaliiton yhteisesti esittämän anomuksen, että tontinluovutuksen ehdoksi määrättäisiin, että kirjallisuuttakin edustavien taiteilijayhtymien tuli päästä osallisiksi taiteilijakodin tarjoamista eduista, kaupunginvaltuusto jätti huomioon ottamatta.

Kaisaniemenkadun tontin n:o 2 luovuttaminen. Kaupunginvaltuustolle osoitetuissa kirjelmässä olivat Helsingin sosialidemokraattinen kunnallistoimikunta, Kauppakorkeakoulun ylioppilaskunta sekä Nuorten miesten kristillinen yhdistys jokainen erikseen anoneet saada ilman edelläkäyvää huutokauppaa lunastaa itselleen Kaisaniemenkadun tontin n:o 2; ensiksi mainittu hakija oli kuitenkin myöhemmin peruuttanut anomuksensa. Näistä anomuksista antamassaan lausunnossa kaupungin yleisten töiden hallitus oli ollut sitä mieltä, että ne tuntuvat kustannukset, jotka kaupunki oli uhrannut Kaisaniemenkadun leventämiseen, olisi saatava korvatuiksi sen varrella olevien tonttien myyntihinnoilla, minkä vuoksi ne olisi tavallisessa järjestyksessä tarjottava myytäväksi, jolloin hakijoilla olisi tilaisuus kilpailla niistä muiden halukkaiden kanssa. Edelleen voisivat hakijat anoa tontteja tarkoituksiinsa muualta, missä niitä oli tai voitiin järjestää luovutettavaksi.

Hallituksen ehdotuksen mukaisesti kaupunginvaltuusto päätti¹⁾ evätä kaikki Kaisaniemenkadun tontin n:o 2 luovuttamista koskevat anomukset sekä kehoittaa rahatoimikamaria aikanaan tavallisessa järjestyksessä myymään sekä mainitun että muut kaupungin omistamat Kaisaniemenkadun varrella sijaitsevat tontit.

Erään Gråön-saaren osan myynti. Ent. torppari J. Nordström, joka vuokra-alueiden lunastamista koskevan lain nojalla oli lunastanut²⁾ osan Bromarvin pitäjän Bengtsärin kylässä olevaan Norrgårdin verotilaan n:o 1 kuuluvaa Gråön-nimistä saarta, anoi, että saaren jäljelläolevakin osa luovutettaisiin hänelle käypähinnasta, ja kaupunginvaltuusto päätti³⁾ tämän johdosta valtuuttaa rahatoimikamarin 17,500 markasta myymään Nordströmille kaupungin omistaman osan mainittua saarta.

Tonttipaikan luovuttaminen virkamiesasuntoja varten. Asunnon tarpeessa olevien valtion ja kunnan virkamiesten asettama komitea anoi, että kaupunginvaltuusto huutokaupatta luovuttaisi XIV kaupunginosan korttelissa n:o 475 Välskärinkadun varrella sijaitsevat tontit n:ot 3, 5 ja 7 perustettavalle osakeyhtiölle, jolla oli aikomuksena rakentaa näille tonteille mainittuihin ryhmiin kuuluville virkamiehille tarkoitettu asuintalo, sekä että tonttien kauppahinnaksi määrättäisiin puolet niiden arviohinnasta. Koska kuitenkin ei enää katsottu olevan syytä etuoikeuksin ja alennettuun hintoihin luovuttaa tontteja tällaiselle yksityiselle yritykselle, kaupunginvaltuusto epäsi⁴⁾ esityksen.

3. Kaupungin kiinteän omaisuuden vuokra- ja muuta nautintaoikeutta koskevat kysymykset.

Kaupungin rakennustonttien luovutusmuoto. Vtn Gröndahlin esitysehdotus vuokrauksen ottamisesta käytäntöön kaupungin rakennustonttien luovutusmuotona lähetettiin⁵⁾ valmisteluvaliokuntaan.

¹⁾ Valt. pöytäk. 21 p. maalisk. 10 § ja 4 p. huhtik. 6 §; vrt. tätä kert. os. II. Rahatoimikamari. — ²⁾ Ks. v:n 1927 kert. s. 146. — ³⁾ Valt. pöytäk. 4 p. huhtik. 11 §. — ⁴⁾ S:n 30 p. toukok. 9 §. — ⁵⁾ S:n 7 p. maalisk. 20 §.